

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U DUBROVNIKU
Dubrovnik, Dr. Ante Starčevića 23

R E P U B L I K A H R V A T S K A

P R E S U D A

Trgovački sud u Dubrovniku, u ime Republike Hrvatske, po sutkinji tog suda Katarini Franković, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja MIKEŠ d.o.o. u stečaju, OIB: 92984529005, Svirče 54, Svirče, zastupan po stečajnom upravitelju Božu Guvi iz Splita, Smiljanićeva 2, protiv tuženika IVANA VRANJEŠ iz Dubrovnika, Boškovićeve 7, OIB: 20645223282, ranije kao vl. Obrta Homa plasiranje umjetničkih djela, zastupanog po punomoćniku Branimiru Roziću, odvjetniku u Dubrovniku, radi isplate 88.089,19 kuna / 11.690,12 eura, na glavnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 3. listopada 2022. godine u odsutnosti uredno pozvanog tužitelja i punomoćnika tuženika, objavljenoj dana 20. listopada 2022.,

p r e s u d i o j e

- I. Ukida se platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave Javnog bilježnika Ivo Radović, Dubrovnik, Dr. A. Starčevića 20, pod posl. br. Ovr-130/11 od 19. prosinca 2011. godine, te se odbija tužbeni zahtjev koji glasi: "Nalaže se ovršeniku "HOMA" plasiranje umjetničkih djela, IVANA MUNIĆ, Dubrovnik, Žudioska 3, OIB:20645223282, isplatiti ovrhovoditelju MIKEŠ d.o.o., Svirče, Svirče bb. OIB: 92984529005 isplatiti iznos od 88.079,19 kuna / 11.690,12 eura zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dospeljeka pojedinih tražbina sukladno konto karticama ovrhovoditelja pa do namirenja ovrhovoditelja, te da mu naknadi troškove ovog ovršnog postupka kao i da na troškove plati zakonske zatezne kamate od dana donošenja rješenja o ovrsi pa do ovrhovoditeljeva potpunog namirenja a sve to u roku od osam dana nakon dostave ovog rješenja. "
- II. Nalaže se tužitelju u roku od petnaest dana naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 9.356,00 kuna / 1.241,75 eura.

Obrazloženje

1. Temeljem prijedloga za ovrhu ovrhovoditelja sada tužitelja Mikeš d.o.o. u stečaju (dalje: tužitelj) javni bilježnik Ivo Radović iz Dubrovnika dana 19. prosinca 2011. godine donosi rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave

poslovni broj Ovr-130/11 protiv ovršenika sada tuženika Ivane Munić iz Dubrovnika vl. obrta Homa plasiranje umjetničkih djela.

2. Povodom prigovora protiv označenog rješenja o ovrsi, Rješenjem Općinskog suda u Dubrovniku posl.br. Ovr.1624/15 od 14. veljače 2017.g. ukinuta je klauzula ovršnosti na rješenje Javnog bilježnika Ivo Radović, Dubrovnik pod posl.br. Ovr.130/2011 od 19. prosinca 2011.g. i prihvaćen je prijedlog za ponavljanjem postupka te je stavljeno van snage rješenje Javnog bilježnika Ivo Radović, Dubrovnik pod posl.br. Ovr.130/2011. u dijelu u kojem je određena ovrha i ukinute su provedene radnje, te je određeno da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

3. Rješenjem Općinskog suda u Dubrovniku posl.br. Povrv-229/2017-4 od 13. lipnja 2019.g. prekinut je postupak zbog otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, a rješenjem Povrv-183/2019-2 od 24. srpnja 2019.g. Općinski sud u Dubrovniku se oglasio stvarno nenadležnim i predmet dostavio Trgovačkom sudu u Dubrovniku, dok je Trgovački sud u Dubrovniku nastavio postupak rješenjem od 20. veljače 2020.g. posl.br. Povrv-476/2019.

4. Tužitelj po stečajnom upravitelju tijekom parničnog postupka ustraje u svojim navodima iz prijedloga za ovrhu, te navodi da je pravni prednik tužitelja za tuženika izvodio radove međutim ne na lokaciji kako to tuženik navodi u ulici Žudioska 3 u Dubrovniku, već da su radovi izvršeni u ulici Boškovićeve 7 u Dubrovniku, gdje su radovi izvedeni u prizemlju i na katu stanovanja tuženice. Navodi kako je o izvedenim radovima postajo projekt za adaptaciju, te da je konzervatorski zavod nadzirao objekt. Također navodi da je tužena kao i njezina majka Jadranka Munić naručila predmetne radove. Navodi kako je tužitelj u posjedu projekta i zapisnika konzervatorskog zavoda koji je nadzirao izgradnju objekta. Navodi da je dokaz da su radovi izvedeni dva plaćena računa od strane obrta tužene. Tužitelj ističe da se u postupku radi o mami i kćeri te da su iste tražile da se računi dostave galeriji koja je uredno plaćala račune za obavljene radove osim za utuženi iznos. Tužitelj nadalje izlaže da je za vrijeme predmetnog poslovnog odnosa Ivana Vranješ imala djevojačko prezime Munić, te ističe da je sklopljen ugovor broj 3/11 o unutarnjem uređenju obiteljske kuće u Dubrovniku, Boškovićeve 7, u tu kuću gdje su izvršeni radovi se trebao preseliti obrt, galerija HOMA vlasnice Ivane, tada Munić, te da su ukupni radovi iznosili 213.416,19 kn, a HOMA da je platila prvi put 49.200,00, drugi put 51.100,00 kn i naknadno 3.400,00 kn i 5.000,00 na ruke, pa je ostalo neplaćeno 101.900,00 kn uvećano za zatezne kamate.

5. Tuženik po punomoćniku tijekom postupka poriče da bi tužitelj obavio ikakve građevinske radove za obrt „Homa“, jer je obrt Homa galerija koja se nalazi u prizemlju zgrade u Dubrovniku, na adresi Žudioska 3, kako to ističe i tužitelj i navodi u dokumentaciji koju je priložio uz prijedlog za ovrhu. Tuženik navodi da iz troškovnika tužitelja, analizom stavki u istom, vidljivo je da se posao odnosi na sanaciju krovišta, rušenje, demontažu i sl., međutim da takvi radovi nisu izvršeni u galeriji nikad jer prostor galerije Homa, nalazi se u prizemlju ugrade u Žudioskoj 3, a zgrada je vlasništvo Židovske općine, u zakupodavca, pa da tuženik zbog ove činjenice kao i činjenice da je upisana

kao kulturno dobro, bez odobrenja vlasnika i posebne suglasnosti Konzervatorskog odjela u Dubrovniku, nije niti mogao započeti ikakve radove koje navodi tužitelj, osobito ne sanaciju krova iz tih razloga. Nadalje tuženik navodi da je točno da su Jadranka Munić i tužitelj bili u poslovnom odnosu ali nikako da bi bilo tužitelj i tuženik. Nadalje se ističe da je Jadranka Munić naručila izvođenje radova adaptacije obiteljske kuće, a da je tužitelj radove izveo nekvalitetno i nestručno. Zbog nestručnog izvođenja radova navodi nadalje da je tužitelj majci tuženika pričinio štetu koja se očitovala u vidu oštećenja donjeg kata kuće koji nije niti bio predmetom adaptacije a nakon dolaska policije po prijavi radi oštećenja kulturnog dobra, trajno napustio gradilište. Tuženik navodi da je Jadranka Munić isplatila tužitelju ugovoreni iznos prijebojem vozila Mini-cooperom. Pun. tuženika izlaže da zahtjev tužitelja je u cijelosti neosnovan, a obzirom da tužitelj sam nije ispunio obvezu, nije niti ovlašten zahtijevati ispunjenje niti od naručiteljice Jadranke Munić, a pogotovo ne od tuženice.

6. Tijekom postupka sud je izveo dokaz čitanjem i pregledanjem isprava priloženih u spisu: račun br. 10/11, izvadak iz obrtnog registra, očevidnik FINA, rodni list, uvjerenje o prebivalištu, račun br. 3 /11, izvadak po poslovnom računu, konto kartica od 24.2.2020.g., popis izvršenih radova po troškovniku od 3.5.2022.g., nepotpisan ugovor o unutarnjem uređenju obiteljske kuće u Dubrovniku br 03/11, račun br 5/11, te su saslušani svjedoci Branko Presečan, Jadranka Munić, Ivana Vranješ i parnične stranke stečajni upravitelj tužitelja i Ivana Vranješ. Obzirom na prigovor promašene pasivne legitimacije, sud nije izvodio daljnje dokaze jer su se isti odnosili na očevid na licu mjesta, pribava kaznenog spisa i od MUP-a, vještačenje kojim prijedlozima se ne mogu dokazati činjenice ugovornog odnosa i tko je bio naručitelj radova, već eventualno prijava konzervatorima (gdje se ne spominje tuženik uopće već tužitelj i Jadranka Munić), o kvaliteti izvedenih radova i drugo što se nije utvrđivalo a obzirom na prigovor promašene pasivne legitimacije.

7. Saslušan kao svjedok Branko Presečan iskazuje da se on kao direktor društva MIKEŠ d.o.o. dogovarao sa Jadrankom Munić oko posla preuređenja gornjeg dijela obiteljske kuće sa promjenom krovišta i da su dogovorili cijeli posao s tim što je inzistirao da gospođa Jadranka pribavi potrebne dozvole za skelu i kada je ona pribavila te dozvole krenuli su sa radovima i to u dogovoru sa drugom tvrtkom koja je radila metalnu konstrukciju, te da je sav dogovoreni posao je izvršen u cijelosti odnosno svi građevinski radovi uz napomenu da su kasnije dogovarali još neke dodatne poslove, a da su i oni izvršeni u cijelosti. Ističe da je bio pisani ugovor o građenju, a dio da su usmeno dogovorili, ali da je plaćanje uvijek išlo preko računa, a da zadnje radove mu nije platio obrt Homa, vezano za naknade radove koji nisu plaćeni i koji su predmet ovoga postupka da je bio dogovor da će ih platiti obrt Homa. Naglašava da je na nekim razgovorima oko posla bila prisutna tada Ivana Munić kćer Jadranke, sada prezimena Vranješ. Bilo je jasno navodi tada Ivani Munić vlasnici obrta Homa da je ona ugovorna strana jer da su na razgovorima bili on, Jadranka Munić i njena kćer Ivana Munić sada Vranješ. Više puta navodi da je pozivao na plaćanje, a da je obećavano platiti i to gospođa Jadranka ali do plaćanja nije

došlo. Tko je potpisao ugovor o izvođenju radova odgovara prvotni ugovor je potpisan sa Jadrankom Munitić, a vezano za utuženi iznos to je bio usmeni dogovor sa Jadrankom Munitić i tada Ivanom Munitić, a dogovoreno je da će to platiti obrt galerija Homa da im uđe u trošak galerije. Što se tiče prvotno potpisanog ugovora potpisan je između Jadranke Munitić i njega kao predstavnika Mikeš d.o.o. Upitan nakon što mu je pročitani iskaz dan ispred ODO u Dubrovniku navodi da ne znam zašto nije spomenuo gospođicu Ivanu, ali sjećam se da je ona tada bila trudna pa možda radi toga. Kada je upitan zašto je dopustio da ugovore potpiše Jadranka Munitić umjesto Ivane Munitić kako stoji na zaglavlju ugovora ponavlja da mu je Jadranka Munitić rekla da je Ivana Munitić trudna i da ne može doći pa da će umjesto nje potpisati, a kako bi se što prije započelo sa radovima. Troškovnik nije vezan samo za plaćene radove iskazuje već i za neplaćene koji su utuženi.

8. Punomoćnik tuženika prigovara iskazu svjedoka kao neistinitom i očito prilagođenom uspjehu tužitelja, a to stoga jer je drugačiji iskaz koji je dan pred ODO Dubrovnik.

9. Svjedok Jadranka Munitić iskazuje da je čula za izvođača radova MIKEŠ d.o.o. koji je bio puno jeftiniji i da ga je angažirala da joj sredi potkrovlje u toj kući. Iskazuje da je naručila od društva MIKEŠ građevinske radove adaptacije potkrovlja, a da radovi nisu dovršeni niti su kvalitetno izvršeni i prokišnjavao je krov. Ističe da je u svrhu plaćanja radova izvođaču MIKEŠ d.o.o. odnosno njegovom direktoru dala na korištenje ili zalog kao osiguranje plaćanja auto svoje kćeri Nike Munitić, a da je on ne zna kojim nedozvoljenim putem uspio prebaciti vlasništvo vozila sa imena kćeri na ime svoga zeta. Navodi da nije ništa ostala dužna MIKEŠ d.o.o. nego upravo suprotno jer je osim što je uzeo vozilo napravio i toliku štetu jer je sve pokislo zbog loše izvedenih radova. Iskazuje da joj je račun bio blokiran zbog dugovanja po kreditnoj kartici pa da je izvođač radova tražio da mu uplatim kako zna i to preko računa, a kako je imala punomoć od kćeri Ivane Vranješ pa je isplatila sa računa obrta MIKEŠ d.o.o. jer nije imala izbora zbog nedostatka financijskih sredstava. Ističe da je osobno kao fizička osoba sklopila usmeni ugovor sa MIKEŠ d.o.o. dok obrt HOMA sa tim nije imao nikakve veze osim što je isplatila sa računa obrta MIKEŠU jer nije imala financijskih sredstava, a kako je imala punomoć od kćeri, a da o tome nije obavijestila kćer, a da ona nije bila u nikakvom poslovnom odnosu s tužiteljem, ni ona ni obrt HOMA. Navodi da je zbog izvođenja radova na zaštićenom području dobila uvjetnu kaznu, dok je izvođač radova pobjegao sa gradilišta.

10. Saslušan kao parnična stranka stečajni upravitelj ističe prema njegovim saznanjima nije plaćen utuženi iznos i da misli da su radovi izvršeni jer postoji pisani trag i to misli na fakture u spisu iz poslovnih knjiga stečajnog dužnika utvrdio je da je ovaj utuženi obrt platio ranije dvije fakture, a ostala je neplaćena ova utužena te da zna da obrt Homa nije zatvoren i radi.

11. Tuženik Ivana Vranješ iskazuje da sa gospodinom Brankom ranijim direktorom društva Mikeš nisam nikada dogovarala posao, već da je to radila njena majka Jadranka Munitić, a da ga je vidjela samo jedan put kad je bila u

posjeti svojoj majci, te da je 2012. godine djavila obrt i živjela dio vremena u Italiji. Navodi da nije platila dva računa sa obrta Homa nego je to sve napravila njena majka bez njenog znanja, a da je majka Jadranka Munitić imala njenu punomoć pa je mogla isplatiti iznose, odnosno imala je punomoć za vođenje galerije dok je bila odsutna. Upitana namjerava li kao suvlasnica objekta platiti izvedene radove odgovara da te radove nije naručila pa ih neće ni platiti.

12. Predmet ovog postupka bio je utvrditi je li zakonit platni nalog sadržan u pobijanom rješenju o ovrsi pa stoga odlučiti i o osnovanosti tužiteljeva zahtjeva.

13. Obzirom na prigovor tuženika o promašenoj pasivnoj legitimaciji sud je najprije o tome odlučivao.

14. Članak 219 st.1 Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 – dalje: ZPP) propisuje da svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. Članak 220. ZPP-a određuje da dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke. I konačno čl. 221a ZPP-a propisuje da ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

15. Tužitelj, na kojem je teret dokaza, postojanje i sadržaj ugovornog odnosa i to ugovora o djelu / građenju sa tuženikom kao naručiteljem, nije dokazao pisanim ugovorom sklopljenim među parničnim strankama (iako dostavlja nepotpisan ugovor od obje strane) dok usmeni ugovor među strankama nije uspješno dokazao, niti je dokazao da bi tuženik volju za zasnivanje takvog obvezno pravnog odnosa izjavio riječima, uobičajenim znakovima ili drugim ponašanjem iz kojega se sa sigurnošću može zaključiti o njezinu postojanju i sadržaju (čl. 249. Zakona o obveznim odnosima (NN br 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 dalje u tekstu ZOO)). Naprotiv, tuženik koji je u konačnici i preuzeo inicijativu za vođenje spora (jer se tužitelj nije pojavio na zadnjem ročištu) je dokazivao da je naručitelj radova Jadranka Munitić a ne tuženica.

16. Naime, iz iskaza tuženice i njene majke proizlazi da je naručitelj predmetnih radova bila samo i isključivo Jadranka Munitić, dok ne spore da su neki iznosi plaćani sa računa obrta tada vlasnice Ivane Vranješ (ranije Munitić). Raniji direktor tužitelja također ne spori da je posao dogovarao sa Jadrankom Munitić, kao i s njom potpisao ugovor (iskaz list spisa 139), a da će platiti sa računa obrta naknadno konačni iznos. Unatoč suprotnom iskazu zastupnika tužitelja sud je izvršio uvid u obrtni registar i izvadak iz istog i utvrdio da je obrt HOMA objavljen.

17. U smislu čl. 451. st.3. ZPP-a u odluci o glavnoj stvari sud će odlučiti da li se platni nalog u cijelosti ili djelomično održava na snazi ili se ukida, radi čega je odlučeno kao u toč. I izreke presude.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Sud je na temelju do zaključenja glavne rasprave određeno postavljenog zahtjeva tuženika (l.s. 159), sukladno čl. 155. ZPP, vrijednosti predmeta, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 dalje: OT), našao potrebnim za vođenje ovog postupka troškove i to za zastupanje na ročištima na kojima su se izvodili dokazi ili se raspravljalo o glavnoj stvari 28.6.17., 20.2.20., 19.4.21., 6.6.22., 3.10.22.. po 100 bodova po svakom ročištu (Tar.br. 9.toč. 1 OT-a), što ukupno iznosi 500 bodova, za ročište 13.6.2019. na kojem se raspravljalo samo o procesnim pitanjima T.br. 9 to. 2 OT-a 50 bodova, obrazložen podnesak od 11.4.21 u iznosu 100 bodova (Tar.br. 8 toč. 1 OT-a), dakle ukupno 650 bodova što temeljem Tar.br. 50. OT-a iznosi 6.500,00 kuna uvećano za PDV 25% iznosi 8.125,00 kuna, te trošak sudske pristojbe na presudu 1.231,00 kuna (Tar br. 2 st 1 Tarife sudskih pristojbi – prilog Uredbi NN 53/19, a temeljem čl. 4 st.1 Zakona o sudskim pristojbama NN 118/18), što sve zbrojeno iznosi 9.356,00 kuna pa je tako odlučeno kao u toč. II izreke odluke.

19. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine 57/22 i 88/22) bilo je nužno iskazati sve iznose u uvodi i izreci odluke i u kunama i u eurima.

20. Zbog navedenog, temeljem spomenutih propisa odlučeno je kao u izreci.

U Dubrovniku, dana 20. listopada 2022.

Sutkinja:
Katarina Franković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se izjavljuje Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, u roku 8 dana od dana objave presude, ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, a ukoliko nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude od dana dostave presude pozivom na gornji poslovni broj spisa.

Broj zapisa: **eb313-96969**

Kontrolni broj: **0fefb-0b269-a1d31**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KATARINA FRANKOVIĆ, L=DUBROVNIK, O=TRGOVAČKI SUD U DUBROVNIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.